

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobců: a) JUDr. F. K.

b) JUDr. M. K.

oba zastoupeni advokátkou Mgr. Petrou Raškovou
sídlem Šaldova 466/34, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému:

Ministerstvo dopravy
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti:

Ředitelství silnic a dálnic ČR
sídlem Na Pankráci 56, 140 00 Praha 4
zastoupeno advokátem JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M.
sídlem Na Pankráci 127, 140 00 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 2. 2021 č. j. 132/2020-120-STSP/5, ve věci povolení stavby „I/33 Jaroměř - obchvat“

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se domáhali zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 7. 2010 č. j. KUKHK-40553/DS/2019-8(TI), ve věci povolení stavby „I/33 Jaroměř - obchvat“ (dále jen „rozhodnutí 1. stupně“).
2. Žalobci namítli, že 1) napadené rozhodnutí je dalším (nejméně šestým) stavebním povolením, které na úseku cca 1-1,5 km povolilo stavbu dálnice či dálničního obchvatu, přičemž povolení jsou vydávána různými stavebními úřady. Takový postup odporuje principu dobré správy, běžný občan se nemůže ve změní rozhodnutí orientovat. Pokud už je takový postup přípustný, dílčí povolení na sebe musí navazovat, což zde není, protože předchozí úsek, jehož stavba byla povolena 14. 11. 2019 (okružní křižovatka SO 112), nejen, že dosud nebyl vybudován, ale ani není jisté, zda vůbec bude realizován tak, jak byl povolen (zde žalobci argumentovali vyvlastňovacím řízením ohledně pozemku pod stavbou SO 112). Vydáním napadeného rozhodnutí, o němž není jisté, zda bude realizováno, dochází k neústavnímu zásahu do práv žalobců jako spoluvlastníků pozemků. K tomu žalobci odkázali na nález Ústavního soudu „č. I. ÚS 4832/01“ (správně sp. zn. I. ÚS 483/01 – pozn. soudu). Namítli 2), že stavební povolení se opírá o protiústavní výklad § 184a odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/08 uvedli, že veřejný zájem musí být vždy konkrétně zjištěn a prokázán pro tu kterou stavbu. Dále žalobci namítli 3), že žalovaný chybně dovodil, že při vydávání stavebního povolení se označování dotčených pozemků řídí parcelním číslem uvedeným v katastru nemovitostí. Potvrdil tak rozhodnutí 1. stupně, který zahrnul do stavebního povolení i pozemky, které stavebník potřebuje jen v nepatrné části nebo jen dočasně. Jiné pozemky než pozemky žalobců byly ve stavebním povolení vymezeny na základě geometrických plánů. Žalobci též uvedli 4), že si na pozemku parc. č. X v katastrálním území Hořenice zřídili služebnost – věčné břemeno umožňující přístup na jejich ostatní pozemky v dané lokalitě. Učinili tak

s ohledem na postup stavebníka, který přes ujednání s žalobci nezahrnul do projektu připojeného k návrhu na vydání stavebního povolení žádný sjezd na pozemky žalobců. Žalobci nemohli vznést námitku služebnosti v koncentrační lhůtě, protože v té době neměli žádné indicie o tom, že stavebník nesplní závazek vůči nim. Proto zřídili služebnost až po vydání rozhodnutí 1. stupně na základě listiny z 30. 7. 2021 (zjevně míněno 30. 7. 2020 – pozn. soudu). Jedná se o námitku občanskoprávní povahy, kterou se měl žalovaný zabývat v rámci principu úplné apelace, námitka byla podána včas. A konečně žalobci namítli 5), že v územní dokumentaci je na pozemku žalobců přeložka vysokotlakého plynovodu (SO 501), je tedy nepochybně součástí stavby silnice I/33, stavební úřad se tímto objektem nezákonně nezabýval. A i kdyby nebyl příslušným stavebním úřadem, měl dát podnět příslušnému správnímu orgánu k zahájení řízení o přeložce plynovodu.

3. Podáním ze dne 30. 8. 2021 žalobci „doplňili“ rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2021 č. j. 30 A 42/2021-161, aniž by k tomu uvedli cokoli bližšího.
4. Žalovaný ve vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobci v prvostupňovém řízení nevyužili žádného svého práva, nepodali námitky ani se nevyjádřili k podkladům rozhodnutí. Poprvé uplatnili námitky až v rámci odvolání. Žalovaný poukázal na zásadu koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a uvedl, že se přesto zabýval námitkami žalobců, což ve vyjádření stručně zrekapituloval.
5. Osoba zúčastněná na řízení (dále také „stavebník“) navrhla zamítnutí žaloby, neboť k opožděným námitkám žalobců nemělo být vůbec přihlíženo. Tyto námitky navíc nejsou důvodné, jak stavebník rozvedl dále.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že na základě stavebníkovy žádosti z 2. 12. 2019 oznámil stavební úřad zahájení řízení o povolení stavby „I/33 Jaroměř - obchvat“ dne 24. 4. 2020 a poučil účastníky řízení o možnosti podat námitky ve lhůtě 15 dnů od obdržení oznámení. Poté měli účastníci ještě možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí na základě oznámení stavebního úřadu ze dne 23. 6. 2020. Nikdo z účastníků (tedy ani žalobci) těchto práv nevyužil. Přílohou stavebníkovy žádosti byla projektová dokumentace. Oznámení o zahájení řízení obsahovalo výčet konkrétních pozemků dotčených jednotlivými stavebními objekty, a to uvedením katastrálního území, parcelního čísla, druhu pozemku, vlastníků pozemků, a zda jde o zábor trvalý či dočasný. Proti rozhodnutí 1. stupně (které co do dotčených pozemků obsahovalo stejně členěné údaje jako oznámení o zahájení řízení) brojili žalobci odvoláním, v němž poprvé vznesli námitky. Žalovaný zamítl odvolání napadeným rozhodnutím ze dne 9. 2. 2021, poukázal především na princip koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, a poté vypořádal věcně odvolací námitky.
8. Krajský soud předně s odkazem na § 112 odst. 2 stavebního zákona a § 36 odst. 3 správního řádu uvádí, že stavební úřad dodržel zákonný procesní postup a neměl žádný důvod k tomu, aby se zabýval námitkami žalobců – jednoduše proto, že žádné podány nebyly.

9. Pro postup žalovaného platí již zmiňovaný § 82 odst. 4 správního řádu: *K novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.* Z judikatury správních soudů i z odborné literatury přitom jednoznačně plyne, že koncentrace ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu se vztahuje jen na skutkové novoty - právní námitku může účastník správního řízení uplatnit kdykoli v průběhu řízení prvního i druhého stupně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – ze dne 9. 1. 2019 č. j. 9 As 255/2017-47). Touto optikou tedy krajský soud nahlížel na nyní přezkoumávanou věc.
10. K právní části žalobního bodu 1) soud uvádí, že k obdobné námitce se vyjadřoval v předchozích řízeních, vedených k žalobám žalobce a), ať již v rozsudku ze dne 18. 2. 2019 č. j. 38 A 5/2018-58 (žalobcova kasační stížnost zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 21. 6. 2019 č. j. 4 As 103/2019-34, žalobcova ústavní stížnost odmítnuta jako zjevně neopodstatněná usnesením Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020 sp. zn. II. ÚS 3005/19), či v rozsudku ze dne 23. 4. 2020 č. j. 38 A 7/2019-73 (kasační ani ústavní stížnost nepodána). Soud nemá, co by na svých závěrech měnil, proto jen stručně opakuje, že stavební řízení je řízením návrhovým a záleží na žadateli (stavebníkovi), v jakém rozsahu žádost podá (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2015 č. j. 29 A 30/2013-175). Rozdělení stavby na etapy, na stavební objekty, na soubory stavebních objektů není zapovězeno, u rozsáhlých staveb bývá naopak pravidlem. V nyní přezkoumávané věci se jednalo o povolení stavebních objektů týkajících se silnice I. třídy, v souladu s § 40 odst. 3 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb. (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) byl k rozhodování v 1. stupni příslušný krajský úřad, zde konkrétně Krajský úřad Královéhradeckého kraje. Na okraj soud uvádí, že rozhodně nepovažuje žalobce za běžné občany (když oba disponují titulem JUDr., což značí, že by se mělo jednat o osoby znalé práva). Pokud žalobci v souvislosti s tvrzeným zásahem do svých vlastnických práv (vydáním napadeného rozhodnutí, o němž není jisté, zda bude realizováno) argumentovali nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 483/01, k tomu soud pouze podotýká, že jde o zcela nepřipadný odkaz s vytrženou větou, když ve zmiňovaném rozhodnutí se řešilo procesní pochybení soudu v souvislosti s nekvalitním znaleckým posudkem (otázka spojení stavby se zemí). Další část žalobního bodu 1) je již otázkou skutkových okolností, které mohli žalobci uplatnit v řízení před stavebním úřadem, avšak neučinili tak. Žalobní bod 1) je nedůvodný.
11. K žalobnímu bodu 2) se sluší ocitovat § 184a odst. 3 stavebního zákona v rozhodném znění: *Souhlas (vlastníka pozemku – pozn. soudu) se nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem* (podtrženo soudem). V daném případě je jím zákon o pozemních komunikacích, podle jehož § 17 je silnice I. třídy, její součástí, příslušenství a stavby související stavbou veřejně prospěšnou, pro kterou lze odejmout nebo omezit vlastnické právo k pozemku (nebo právo odpovídající věcnému břemenu) podle zvláštního právního předpisu (tedy podle zákona č. 184/2006 Sb.). Žalobci odkazovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/08 se však týkal případu, kdy byla zvláštním zákonem zcela neodůvodněně upravována pouze 1 konkrétní stavba (Vzletová a přistávací dráha letiště Praha Ruzyně), na rozdíl od výše uvedené obecné úpravy v zákoně o pozemních

komunikacích. Soud proto společně s žalovaným i s osobou zúčastněnou na řízení považuje odkazovaný nález za nepřípadný. Žalobní bod 2) není důvodný.

12. K žalobnímu bodu 3) soud uvádí, že zcela souhlasí s žalovaným, který vypořádal stejnou námitku v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4 ve 4. odstavci - označování dotčených pozemků ve stavebním povolení se skutečně řídí parcelním číslem uvedeným v katastru nemovitostí (§ 115 odst. 6 stavebního zákona, § 18c odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 503/2006 Sb.). Zbytek tohoto žalobního bodu je již otázkou skutkových okolností, které mohli žalobci uplatnit v řízení před stavebním úřadem, avšak neučinili tak. Žalobní bod 3) je nedůvodný.
13. K žalobnímu bodu 4) uvádí soud s odkazem na zjištění ze správních spisů (bod 7. tohoto rozsudku), že žalobci měli možnost zjistit již v koncentrační lhůtě pro podání námitek, co je a co není obsahem stavebníkovy žádosti (včetně projektové dokumentace). Žalobci neuvedli v žalobě zhola nic o tom, z jakých důvodů zůstali pasivní v průběhu celého stavebního řízení na 1. stupni. Skutečnost, že žalobci zřídili služebnost - věcné břemeno umožňující přístup na jejich ostatní pozemky – až po vydání rozhodnutí 1. stupně, tak nemůže být považována za skutečnost, kterou nemohli uplatnit dříve (ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu). Žalobní bod 4) je nedůvodný.
14. Žalobní bod 5) zahrnuje skutkové okolnosti, které mohli žalobci uplatnit v řízení před stavebním úřadem, ale neučinili tak (co bylo či mělo být předmětem stavebního povolení). Pro úplnost soud uvádí, že zmínka žalobců o podnětu, který podle nich měl dát stavební úřad jinému správnímu orgánu, je natolik obecná, že soud nemá, co by k ní z právního hlediska uvedl. Žalobní bod 5) je nedůvodný.
15. S ohledem na výše uvedené soud nepovažoval za nutné provádět ve věci jakékoli dokazování a rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání tak, že žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
16. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činnost nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.
17. Výrok o náhradě nákladů osoby zúčastněné je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud jí neuložil žádné povinnosti v řízení a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení. Právní zástupce stavebníka požadoval náhradu nákladů řízení za právní zastoupení, když důvody hodné zvláštního zřetele spatřoval v „komplikovanosti a historické spletnosti celé kauzy, která sestává z vícero správních i soudních řízení, přičemž ŘSD sleduje dosažení veřejně prospěšného zájmu a muselo se ohradit vůči rozsáhlé žalobě, ve které žalobci předkládají zkreslující, až očerňující tvrzení, přičemž napadané rozhodnutí má pro ŘSD značný význam“. K tomu soud uvádí, že komplikovanost a spletnost je do jisté míry dána postupem stavebníka (více řízení na základě více žádostí). Žaloba v této věci se rozsahem ani typem tvrzení nijak podstatně neliší od předchozích žalob žalobce a), o nichž zdejší soud již rozhodoval, a kde stejný stavebník úspěšně hájil své zájmy vlastními silami.

Poučení:

[Zadejte text.]

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. října 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje